

universální dědičky a jejích potřeb. Zcela neprávem, neboť povinným ve smyslu citovaného předpisu není dědička, která ve příčině v úvahu přicházející smlouvy nájemní nemůže se dovolávat předpisu §u 1116 a) obč. zák., protože před uskutečněním přechodu nájemního práva na ni byla nájemní smlouva s pozůstalostí výpovědí rozvázána, což také z toho je zřejmo, že, kdyby se takový přechod uskutečnil, musila by výpověď dána býti dědičce. Z toho vyplývá, že na tom nesejde, zdali se dědička může vykáhati náležitostí shora citovaného předpisu, které by ospravedlňovaly její nárok na odklad exekuce, ale na tom sejde, zda může tento nárok prokázati vypovězená pozůstalost. Po této stránce rekursní soud správně uznal, že pozůstalost jako taková řečeného nároku činiti nemůže, protože nábytek a věci do pozůstalosti té náležité mohou býti uloženy kdekoli.

Čís. 3952.

Žaloba o výmaznou kvitanci ohledně zaknihované pohledávky spadá pod výlučné sudiště §u 81 j. n.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, R I 463/24.)

Žalující firma zadala žalobu, již domáhala se na žalovaném vystavení kvitance za účelem výmazu zástavního práva, váznoucího pro žalovaného na žalobkynině nemovitosti, u okresního soudu ve V., v jehož obvodu byla zavazena nemovitost. Námitku místní nepříslušnosti soudu prvního stálice usnesením pojatým do rozsudku zamítl, o dovolací soud námitce vyhověl a žalobu odmítl.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že obnovil ohledně námítky nepříslušnosti usnesení prvního soudu a uložil odvolacímu soudu, by rozhodl ve věci samé.

Důvody:

Rekursu nelze upřít oprávnění. Pro rozhodnutí tohoto sporu o příslušnost jest podstatnou otázka, zda žaloba jest žalobou, již domáhá se žalobkyně toho, že jest prosta zástavního práva za zbytek kupní ceny v knihovní vložce pro žalovanou firmu vloženého, pokud se týče toho, že toto věcné právo k nemovitému statku jest zrušeno (§ 81 j. n.). Otázku tuto jest zodpověděti kladně. Žalobkyně navrhuje v žalobní žádosti, by uznáno bylo právem, že žalovaná strana jest povinna do 14 dnů pod následky exekuce jí vystaviti v řádné formě výmazní kvitanci na onu pohledávku s příslušenstvím. Výslovně v žalobě uvádí, že pohledávku tu žalované straně podle podmínek kupní smlouvy ze dne 30. října 1912 vypověděla, že žalovaná strana vzala výpověď na vědomí, a že jí také byla dlužná pohledávka řiditelstvím diskontní společnosti v Berlíně zaplácena. Nelze pochybovati o tom, že takto žalobkyně v žalobě tvrdí, že zástavní právo pro shora uvedenou pohledávku pominulo a že tato žaloba jest správně žalobou na uznání pominutí (zrušení, výmaz) zástavního práva, pro kterou jest podle §u 81 j. n. příslušným

okresní soud ve V. Právním stěžovatelka dovozuje, že jde zde o žalobu ve smyslu Šu 81 j. n., protože povinnost, vystaviti výmaznou kvitanci předpokládá, že ono knihovní právo, které má býti vymazáno, po právu již nepozůstává. I když žalobní žádost zní na vystavení výmazné kvitance, tedy na určité pluční, jest v této žalobě mlčky obsažena také žaloba určovací a zakládá žaloba nárok na vystavení výmazné kvitance vskutku na tu skutečnost, že zástavní právo zaplacením pohledávky pomínulo a má býti vymazáno (zrušeno); jde tedy o žalobu ve smyslu Šu 81 j. n. Povinnost vystaviti výmaznou kvitanci jest již jen důsledek pomnutí zástavního práva.

Čís. 3953.

Zajištění dle čl. III. uv. zák. k ex. řádu nemůže se erár domáhati pro nárok soukromoprávní, třeba se byl s náhradním nárokem připojil k trestnímu řízení.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, R I 465/24.)

Návrhu eráru, by proti firmě N. povoleno bylo prozatímní opatření 1. záповědí, by nenakládala s pohledávkou, již ma na vkladním listu u banky L., 2. zákazem dispoice zásobami benzinu a 3. zabavením zásob benzinu, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Žádost opírá se o předpisy dvorních dekretů ze dne 18. září 1786, čís. 577 písm. c) a ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s., které dle čl. III. ex. ř. zůstaly v platnosti. Než, podle náhledu rekursního soudu, neprávem. Oba dvorní dekreta mají na zřeteli jen veřejnoprávní nároky eráru. Dle dvorního dekretu ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s. mají administrativní úřady zaříditi zajištění jen takových pohledávek a požádati za jich výkon soudní úřady bezprostředně nebo prostřednictvím finanční prokuratury, které se k soudnímu řízení nehodí a o nichž přísluší výhradně politickým úřadům konati šetření i rozhodovati. Zejména to pak zdůrazňuje čl. III. uv. zák. k ex. ř., jehož se dovolává strana ohrožená, který má na zřeteli pouze dávky k účelům veřejným, jakož i takové pohledávky pokladny státní, o nichž rozhodovati a jež likvidovati příkázáno jest úřadům správnímu. Také souvislost s §§y 38 a 41 knih. zák. ukazuje nepochybně, že nedopouští se tam záznam práva zástavního pro nároky, které jen řádným pořadem právním mohou býti přiznány, k pouhé žádosti úřadu správního. V tomto případě běží o nárok na náhradu škody, kterou prý strana ohrožená asi utrpěla ve výši do 3.000.000 Kč tím, že odpůrkyně porušila smlouvu na dodávku a bezplatné uskladnění 100 cisteren lehkého leteckého benzinu rumunského původu, ježto prý je důvodné podezření, že dodávaný benzin neměl objednané a smluvené jakosti. Zřejmě, že běží o pohledávku eráru ze smlouvy soukromoprávní a nikoli o pohledávku veřejnoprávní, o níž by rozhodnouti měly správní úřady. Jest na bíledni, že o této náhradě škody by rozhodoval jedině řádný soud (§ 1338 obč. zák.). Ohrožená strana sama ke konci žádosti žádá o udělení nejméně roční lhůty k pořízení žaloby. Sama tedy ohrožená strana přiznává, že